

[Karen Højte Jensen]

kommuneskatter, som skal modsvares af en tilsvarende statslig skattenedsættelse. Med den tidsplan, der er skitseret i forslaget, vil der være god lejlighed til gennem en nødvendig debat at få belyst perspektivet i en sådan lovgivning.

Thor Pedersen (V):

Jeg tror, det er klart for de fleste, at et af hovedproblemerne bag den tidligere uheldige udvikling i den danske samfundsøkonomi var og stadig er, at den offentlige sektor under ét lægger beslag på en for stor del af de samlede ressourcer. Det er nødvendigt, at der fortsat gøres en indsats for at skabe råderum for en vækst i den private sektors aktivitet og beskæftigelse gennem nulvækst i den offentlige sektor.

Regeringen har derfor besluttet ganske fornuftigt og nødvendigt, at primær- og amtskommuner set under ét må holde uændret aktivitetsniveau. Det er her værd at slå fast, at der ikke er tale om generelle besparelser eller nedskæringer, men om uændret aktivitet og uændret skat.

Den nødvendige løbende omstilling, der kræver politisk mod, vilje og dygtighed i de styrende kommunale råd, skal således finde sted inden for uændrede økonomiske rammer set under ét. Ikke-budgetterede og ikke-forventede kasseoverskud i den kommunale sektor som følge af regeringens aktivitetskabende politik kan således ikke medføre hverken nedsat personskat eller øget offentligt forbrug. Dette ville medføre en svækkelse af betalingsbalancen og øge de fundamentale samfundsøkonomiske problemer, hvad enten der er tale om øget offentligt forbrug eller øget privatforbrug som følge af faldende skattetryk. Kommuner og amtskommuner er også her nødt til at påtage sig deres del af det samfundsøkonomiske ansvar.

Det er derfor en principielt rigtig løsning, at regeringen reducerer tilskuddene til primær- og amtskommuner med den stigning i likviditeten, der ikke skyldes de kommunale myndigheders egne trufne beslutninger. Det vil være barokt, hvis staten skal yde tilskud til kommunerne, som kommunerne så alligevel ikke kan tillade sig at bruge ud fra samfundsmæssigt ansvarlige økonomiske hensyn, når man ved, at staten skaffer pengene ved at sælge statsobligationer, statsobligationer,

som kommunerne kan købe for de penge, de får af staten. Resultatet ville således blive, at staten skulle betale renter af sine egne tilskud til de samme kommuner, som har fået tilskuddene.

Det anviste beregningsgrundlag for 1985 og 1986 med fordeling efter vækst i befolkningskorrigeret kommunalt beskatningsgrundlag kan ikke være 100 pct. retfærdigt, men det er den mindste grad af uretfærdighed, der kan opnås, når vi ikke ønsker, at staten skal gå ind i en direkte detailvurdering af den enkelte kommunes økonomi. De forskellige løsningsmodeller fremgår jo bl.a. af finansieringsudvalgets betænkning.

Jeg vil i øvrigt rose ministeren for det grundige og kvalificerede forarbejde, der har fundet sted, som det også fremgår af bemærkningerne til lovforslaget. Hvis forudsætningerne for reduktion – jeg tænker her på pris- og lønskøn, forventede skatteindtægter m.v. – skulle vise sig ikke at holde, er det selvfølgelig nødvendigt at regulere tilskuds-nedsættelsen. Vi kan derfor tilslutte os, at ministeren får bemyndigelse til en sådan eventuel regulering efter godkendelse i finansudvalget.

Jeg vil gerne her præcisere, at staten ikke tager én eneste krone fra de kommunale kasser; der er alene tale om en regulering af penge fra staten til kommunerne; det er fortsat kommunerne, der får af staten.

Forslaget omfatter også en nødhjælp til Københavns kommune på mere end 1.250 mill. kr. over 5 år. Er dette retfærdigt? Nej, 16 kommuner har i dag et højere samlet skattetryk end Københavns kommune. Disse 16 kommuner kommer også til at bidrage til Københavns kommune, men vi må erkende, at Københavns kommune til dato som den eneste kommune i dette land ikke har vist evne eller politisk mod og vilje til at løse egne, selvskabte problemer.

Københavns kommune er på mange områder begunstiget med en strøm af penge, som andre kommuner i dette land kunne misunde København. Beskatningsgrundlaget er over gennemsnittet, kommunen får store selskabs-skatte og hundrede millioner kroner i ekstra tilskud fra staten. Man kan spørge: hvorfor skal vi så hjælpe Københavns kommune endnu en gang? Det kan være rigtigt, at det er københavnerne egen skyld – de har jo selv valgt den politiske ledelse, de har.